

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

Добрий ранок!
ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№26
(176),
9 — 16
липня
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Євген Сверстюк

Ленін-Антихрист... і хлоп'яча самодіяльність

Ленін вже давно нікому не потрібне, Вітренки-Симоненки не цитують Леніна — просто соромно його цитувати. І невідгдно.

Безглуздий символ вождя з протягнутою рукою — після катастрофічного відступництва його учнів і послідовників — то емблема посткомунізму. Епоха забруднення.

Розкрадання комуністами соціалістичної власності — символ самоїдства. А вождь мав славу людюда ще за життя. І та соціальна шизофренія інфікує скалічене суспільство.

Молодь метається в безвиході. Молодь прийшла жити! А як жити серед сміття, безсоромності і нікчемності того, що зветься владою? І як зрозуміти прагнення до влади людей, які не мають ладу в собі і не хочуть ладу навколо себе?

Як виявити себе в активності? Те питання постає перед кожним молодим поколінням. Молодь завжди незгідна з тим, що їй залишили...

А нині не погоджується просто здоровий глузд. Завжди починають з того, що вимітають хату, викидають зайві речі, миють і наводять лад.

Указ президента України про усунення символів тоталітарного режиму не міг бути підтриманий на рівні здорового глузду, але ж був заблокований на рівні хворого, який не визнає себе хворим і опирається лікуванню.

Така ситуація плодить апатію в молоді, а в активній частині викликає обурення і намагання щось почати.

Біля метро «Либідська» пам'ятник чекістам заляпаний фарбою, його відмивають. Але ніколи не відмиють крові, в якій ті кати народу — по шию.

На пам'ятник Петровському біля Парламентської бібліотеки виливають помий і фарбу, а він, нікому не потрібний, псує пейзаж.

Пам'ятник Леніну навпроти Бесарабського ринку на тлі розкішних забудов виглядає карикатурно. Такою ж карикатурою за триста метрів від нього ще один Ленін в метро «Театральна» виблискує мідним чолом — в супроводі смішних цитат. Кожен день тут можна почути слова обурення і спостерігати реакцію відрази.

Усе це провокує постійно реакцію протесту з боку молоді, на яку ця шизофренія тисне. З тією символікою можна було покінчити за одну ніч, як це зробили комуністи з пам'ятниками своєму вождеві Сталіну.

У нас це розтягнули у «в'яло протікаючу шизофренію» на два десятиліття...

Ранком 30 червня група юнаків взялася самодіяльно демонтувати пам'ятник Леніну. Їх зупинила міліція. Але, як казав Горбачов, «процес пішов, і його не зупинити»...

Звичайно, судитимуть їх «ленінці». В правовій країні це могло б вилитися в початок суду над комунізмом, і то в Україні, де злочини комунізму були особливо важкими, особливо таємними і безпрецедентними.

Інтернет дає в руки цілі томи звинувачень Леніна-людюда.

Адвокати можуть подати матеріали про Леніна — підступного ворога Української держави.

З боку Церков можна подати матеріали про Леніна не просто атеїста, а убивцю священнослужителів і грабіжника храмів.

А ще з Нюрнберзького процесу засвітилися матеріали про Леніна-організатора концлагерів і учителя великих злочинців ХХ віку.

Але усе це було б можливо підняти у справжньому суді зі справжніми захисниками, які розуміють, що захищають.

І при наявності справжніх політичних партій, які взяли б на себе відповідальність і підтримали б тих юнаків, які діяли спонтанно, відчуваючи за собою «тисячі таких самих, як я» (Франко).

За нинішнього політичного маразму найімовірніший банальний сценарій, коли встановлюватимуть, хто приніс драбину, хто молота, і хто почав довбати Леніна. Пилати умиватимуть руки, а «патріоти» говоритимуть про букву закону.

Але хлопці розпочали свої біографії. І то не тим, що били ідола, а тим, що робили те одверто і не ховаючись. Громадянська акція починається там, де людина знає, куди вона йде і чим ризикує задля чесних переконань.

Не забуваймо, що діється навколо. Не забуваймо, що не так давно раби в Україні побудували пам'ятник засновниці кріпацького рабства, епідемія політичних гасел оживає перед виборами, а цілі загони платних і безплатних українофобів діють за програмою отруєння атмосфери.

Національний опір в Україні діє стихійно, але повсюдно. Майже всі його прояви і в советські часи були наївними, а проте вписалися в історію, яка запам'ятовує іскри і розвіває попіл. А щодо ідола Леніна, то я почав скидати того ідола приблизно у віці тих хлопців...

pravda.com.ua

Тимошенко та Янукович відновили переговори

Народний депутат України, координатор руху «За Україну!» з питань аналітичної роботи Андрій Парубій вважає, що БЮТ і ПР намагаються перевести роботу парламенту в режим позачергових сесій для того, щоб до початку наступної сесії ВР проголосувати за зміни до Конституції у першому читанні.

«Методи роботи Блоку Тимошенко і ПР однакові, як і їхня ідеологія - вони по черзі блокують трибуну ВР, а віднедавна і збирають підписи на скликання позачергової сесії ВР», - підкреслив депутат. «Виникає підозра, що ці скликання позачергових сесій заплановані для того, щоб робота ВР в режимі позачергових сесій продовжилась аж до 1 вересня, - стверджує Андрій Парубій. - І я не виключаю, що за цим приховуються переговори між ПР і БЮТ про

внесення змін до Конституції».

«Нинішня сесія може тривати до початку наступної - п'ятої сесії ВР, яка має розпочатися з вересня, - прогнозує парламентарій. - Не треба виключати, що узгоджені між БЮТ і ПР зміни до Конституції можуть бути внесені напередодні першого вересня, з тим, щоби вже на наступній сесії їх можна було голосувати у другому читанні, як цього вимагає процедура».

Парубій повідомив, що володіє інформацією про те, що переговори стосовно створення широкі коаліції між БЮТ і ПР тривають. «Є інформація, що робочі групи продовжують напрацьовувати зміни до Конституції, - зазначає депутат. - І останній проект змін до закону про вибори президента за авторством «солодкої пари» Лавриновича і Портнова є тому яскравим підтвердженням».

Також Андрій Парубій повідомив, що за його інформацією Тимошенко і Янукович на минулих вихідних провели зустріч, на якій знову обговорювали створення коаліції і внесення змін до Конституції.

zaxid.net

**Барак Обама:
Росія мусить
поважати цілісність
Грузії й України**

Принципи дотримання суверенітету і цілісності мусять стосуватися всіх держав - і Грузії й України, і Росії та США, сказав президент Сполучених Штатів. У російському ж уряді кажуть, що Обама пообіцяв Путінову врахувати думки Росії щодо України і Грузії. А Путін розповідав Обамі про «17 мільйонів росіян в Україні».

«Державний суверенітет мусить бути засадничим принципом міжнародного порядку», - заявив президент США, виступаючи в Москві у вівторок. «Так само, як усі держави повинні мати право обирати своїх керівників, держави повинні мати й право на надійність своїх кордонів і на власну зовнішню політику», - сказав Барак Обама в виступі перед випускниками російської Нової економічної школи. «Будь-яка система, яка відмовляється від цих прав, приведе до анархії. Тому цей принцип мусить стосуватися всіх держав, включно з Грузією й Україною», - наголосив американський керівник. За його словами, це стосується також і Росії, і США. Обама додав, що Сполучені Штати зацікавлені в зміцненні такого міжнародного порядку, який дав би змогу «сприяти демократії і водночас зберегти суверенітет».

Напередодні, у понеділок, після зустрічі з президентом Росії Дмитром Медведевим Барак Обама сказав, що говорив про це з російським керівником і «знову висловив тверду думку про необхідність поважати суверенітет і територіальну цілісність Грузії».

Президент США під час зустрічі з прем'єр-міністром Росії у вівторок пообіцяв «врахувати особливості» відносин Москви з Грузією, Україною і загалом державами післярадянського простору, повідомив заступник керівника апарату уряду Росії Юрій Ушаков. За його словами, обидва керівники говорили про те, наскільки Грузія, Україна і весь післярадянський простір важливі для Росії.

При цьому, додав він, Володимир Путін виклав Бараківі Обамі підходи Росії до відносин із Україною з акцентом на те, що ця країна, де, як він сказав, живе 17 мільйонів росіян, дуже важлива для Росії. Як сказав речник, Путін подав «деякі аргументи», що, на його думку, «допомогли Обамі краще зрозуміти ситуацію».

При цьому він додав, що про проблему територіальної цілісності Грузії мова не йшла.

Росія після війни з Грузією в серпні минулого року визнала «незалежність» сепаратистських грузинських регіонів Абхазії і Південної Осетії і розташувала в них свої війська.

Таким чином Росія не виконує міжнародні домовленості, які вимагають від неї вивести свої війська з усієї території Грузії, включно з цими регіонами. Москва ж твердить, що вони тепер уже «незалежні держави», і їх ті домовленості не стосуються.

Такі дії Росії спонукають до того, що Москва може вчинити так само й щодо України і Криму.

Володимир Путін іде з часів свого президентства в Росії не раз твердив про нібито «17 мільйонів росіян в Україні», не пояснюючи, звідки він узяв такі дані. За даними останнього перепису населення України 2001 року, росіян у ній було трохи більше за 17 відсотків, тобто трохи більше як 8 мільйонів 300 тисяч осіб.

radiosvoboda.org

Лесь Танюк:

Ситуація швидко мінялася, і за день ми проживали місяць

Один із лідерів колишнього Руху — про 20-ту річницю створення «Народного руху України за перебудову», появу синьо-жовтого прапора на лацкані Кравчука-комуніста і сьогоднішню боротьбу за те, хто організовуватиме рухівський ювілей

Двадцять років тому Україна почала «проростати» організаціями «Народного руху України за перебудову». Створення Руху було відповіддю на ті зміни, яких прагнуло суспільство. «НРУ за перебудову» постав у вересні 1989 року на з'їзді, а перед тим він провів багато конференцій і акцій по всій Україні. Зокрема, 1 липня відбулася установча конференція київського осередку цієї організації.

20-та річниця Руху відзначатиметься на державному рівні. Найбільш парадоксально, що Народний рух — структура, яка пережила кілька розколів за роки своєї діяльності, — навіть у святкуванні ювілею поділена на кілька таборів. У березні Президент розпорядився створити оргкомітет із відзначення річниці. А зовсім недавно Верховна Рада й собі ухвалила постанову про відзначення ювілею. Рішення парламенту було прийняте з подачі Бориса Тарасюка — нинішнього голови Народного руху, який виступає на боці Юлії Тимошенко, тобто в опозиції до Президента. Попри це, член «старішого» з оргкомітетів, Лесь Танюк, сподівається, що відзначення річниці відбудеться на високому рівні. Сам Танюк, хоч і є одним із фундаторів Руху, вже вийшов із партії: він не згоден із політикою, яку веде Тарасюк.

«Процес утворення Руху чимось нагадував Майдан»

— Лесю Степановичу, 20-ту річницю створення Руху України відзначатимуть на державному рівні. Доводилося чути з цього приводу критичну думку: мовляв, партія збирається поліаритися за державний кошт... Що ви думаєте з цього приводу?

— Я не поділяю цієї думки. Ідеться не про популяризацію партії, а тих справ, якими займався Рух. Не можна казати, що Рух почався і закінчився створенням однієї партії. Він був річищем, із якого витекли всі націонал-демократичні партії. Рух створювали на базі багатьох організацій. Першою з них був «Меморіал» Сахарова, який виник в Україні 4 березня 1989 року. Також з'явилися Товариство української мови, Союз українців, львівське «Товариство Лева» і багато інших. Невдовзі стало очевидним, що в Україні має утворитися потужна структура, — і всі ці організації стали об'єднуватися. Невдовзі Рух налічував п'ять мільйонів осіб! Це була масова платформа, яка згуртувала багатьох людей. І чимось процес утворення Руху нагадував Майдан. Тому, коли ми відзначаємо річницю створення Руху, відзначаємо початок політичної діяльності всієї України, незважаючи на те, що «НРУ за перебудову» потім став партією.

— Наскільки логічною була трансформація організації в партію у 1993 році?

— Перетворення в партію було дуже логічним. Тоді вийшов закон, який

передбачав, що право висувати кандидатів у депутати мають тільки політичні партії, а не громадські організації. Щоб залишитися на політичному полі, треба було створювати партію. Якби ми не могли висувати кандидатів у депутати, то в чому був би політичний сенс існування Руху? Якби він не став партією, то перетворився б на літературний гурток.

«Доки був Кравчук — мусив бути рух проти Кравчука та Компартії»

— Ви пам'ятаєте, як відбувалася установча конференція київського осередку?

— Так, я був на конференції. Тоді по всій Україні почалося піднесення. Люди жили змінами — і влада не могла цього стримати, а могла лише реагувати. Хвиля покотилася з Заходу. Перша організація Руху виникла не в Києві, а в Тернополі. Її створили письменники Петрук-Попик і Левицький. Ми поїхали на те засідання із Києва. Для того, щоб нас не пустити, посеред площі заклали якусь бомбу і сказали, що плац замінено. Ми плюнули на це, і пішли на засідання. Старий клас боявся нас, і тому використовував такі штуки. Хвиля почалася в Тернополі, Львові, Івано-Франківську — а потім дійшла вже й до Києва.

Якраз перед конференцією, у червні, ми провели велику народну акцію в Берестечку — вшанували пам'ять козаків. На урочисті заходи прийшло багато людей. Свято було ніби патріотичним, без протестних настроїв — але значення було дуже великим. До речі, потім на київській конференції під час

одного з виступів було оголошено ініціативу створити на Хортиці музей козацтва. І вже наступного ж дня після конференції з'явилася рішення обласного виконкому про те, що на острові буде створено музей. Влада розуміла, що треба йти людям назустріч. Народні настрої були дуже сильні.

— Ви казали, що спочатку Рух фактично був коаліцією багатьох організацій. Чи не виникло на цій основі суперечностей або розколів?

— Безумовно, виникали. Найгострішими були дискусії щодо радикальності Руху. Адже він виник як легальна організація: фактично, його створювали письменники з парткувитками. Багато хто переконував, що Рух мав тісно працювати з Компартією. Пригадую, в нас була розмова з секретарем ЦК з ідеології Леонідом Кравчуком. Ми зустрілися у вузькому колі в приміщенні Спілки письменників: запросили Дмитра Павличка, Івана Драча, в тому числі й мене. І Леонід Макарович узявся нас вмовляти: «Навіщо вам Рух? Адже ми, Комуністична партія, будемо робити те саме — а ви нам допомагайте». Я взяв слово і сказав: «Доки є ви, доти має бути рух за те, щоб вас не було. Тому що ви все одно поведете так, як вам захочеться». Пам'ятаю, хлопці почали вгамовувати мене: «Давай мирно поговоримо, нам треба домовлятися».

У нас була постійна дискусія про те, чи треба співпрацювати з владою, чи бути в опозиції до комуністичної верхівки. Такі люди як Лариса Скорик вважали, що Рух мусив піти за Кравчуком, стати йому опорою. З одного

№26 (176), четвер,
9 — 16 липня 2009 р.

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ
НОВИНИ 2

боку, від Леоніда Макаровича залежало, наскільки швидко Україна стане незалежною. Водночас, я розумів, що Кравчука у скрутній ситуації влаштувала би й посада «губернатора» України у великому Союзі.

Пізніше, коли В'ячеслав Чорновіл перетворив Рух на партію і почав активно воювати з комуністичною верхівкою, він мав великі неприємності з тими «рухівцями», які казали, що нам треба було йти разом із Кравчуком. Пізніше, коли почалася «Революція на граніті», і до нас приєдналися студенти, коли почалися акції проти уряду Вітольда Фокіна — тоді всі зрозуміли, що все-таки чорноволівська позиція правильна.

«Рух виконав свою історичну місію. Якби не вбивство Чорновола, то, можливо, НРУ залишався б сильним»

— А як Кравчук ставився до Руху?

— Ну, наприклад, він зважився прийти на установчий з'їзд «Народного руху України за перебудову». Це був потужний з'їзд. Оголошувався спротив Радянському Союзу. Досі це питання не порушували так рішуче — йшлося тільки про демократизацію. Виступ Кравчука мав бути дуже знаменним. Усі чекали, чи зважиться він сказати щось проти Щербицького. Запам'яталось, що йому подарували синьо-жовтий значок — причепили на лацкан піджака. Кравчук ішов на виступ, і всі думали: що буде далі, адже з'їзд покажуть по телебаченню? А Кравчук зняв піджак, повісив на стілець, і тоді виступив. Як мені здалося, виступив добре. Він не втратив авторитету в очах тодішнього Руху. І більше йшов за Рухом та тенденцією часу. Якщо раніше на тій закритій зустрічі він казав, що не треба створювати Рух, то на з'їзді він активно видавав майже рухівські реляції.

Ситуація змінювалася дуже швидко: за день ми проживали місяць. Якщо на початку вересня ми вважали, що Кравчук може заплатити за свій виступ посадою, то потім справа пішла в інший бік: наприкінці вересня Щербицький пішов на пенсію. Паралельно відбулися зміни і в комсомолі: замість Валерія Цибуха — такого промосковського чоловіка, — «молодіжку» очолив Толя Матвієнко, який потім вийшов із партії.

Мінялася й свідомість. На першому етапі, коли я запропонував друкувати на гривні портрет Мазепи, то навіть шанований мною Ігор Рафаїлович Юхновський замахав руками: «Це екстремізм — не можна цього робити». Я відповів Юхновському, що мене місяць-два — і він думатиме інакше. Ігор Рафаїлович боявся, що можна перебрати: масова свідомість ще не дійшла до того рівня ідей, за які боровся Рух, — а тут пропонують піти ще далі. Але життя все-таки жваво пошло вперед.

«Вода стікалася в одне річище із багатьох рівнів. І це вже ніхто не міг стримати.»

— Наприкінці 90-х стали говорити про те, що Рух віджив своє. Мовляв, партія виконала свою місію і вже не може запропонувати чогось нового. Що ви думаєте про це твердження?

— У тому стратегічному сенсі, в якому був створений Рух, він зробив свою історичну справу. Якби не вбивство Чорновола, то, можливо, Рух вийшов би на інший рівень...

Щодо нинішньої ситуації, то, на жаль, Рух відійшов від державницьких позицій.

Між словами і ділами є велика різниця. Партія вже не зможе претендувати на самостійну роль. Поворот у бік Юлії Тимошенко викликав спротив найбільших національно орієнтованих організацій. Хоча на місцях ще є багато вірних рухівців, але партія просто втратила свої орієнтири. Рух став такою собі приватизованою групою, яку навіть партією назвати важко. Через це ми з Атеною Пашко-Чорновіл на останньому з'їзді оголосили про вихід із партії. Під старою назвою зараз уже зовсім не той Рух.

ЮВІЛЕЙ

— Лесю Степановичу, ви входите до оргкомітету, який готує урочистості до 20-ї річниці Народного руху. Розкажіть, які заходи планують на ювілей?

— У нас уже було три великі засідання у Кабінеті Міністрів, у віцепрем'єра Івана Васюника. Оргкомітет було поділено на кілька секцій. Мені доручили напрям висвітлення ювілею на радіо, телебаченні. Буде низка передач. Зокрема, у нас є два фільми — про першого голову «Руху за перебудову» Івана Драча та В'ячеслава Чорновола. Ми запланували видати монографію про перший з'їзд Народного руху, а також книгу Чорновола «Пульс української незалежності» — це збірка його авторських колонок для газети «Час-Тіме». Ці книги вже видавалися, але малим накладом. Ми вирішили перевидавати їх, бо вони дуже добре передають історію Руху. 12 вересня в Палаці «Україна» буде урочисте відзначення річниці. Прийдуть високі гості, буде запрошено всіх фундаторів Руху.

— Цей оргкомітет було створено указом Президента ще в березні. А нещодавно парламент прийняв і свою постанову про відзначення річниці Руху. Це не перешкоджатиме роботі оргкомітету?

— Сподіваюся, не перешкоджатиме, адже коли ми говоримо про заснування Руху, то і тут, і там ідеться про тих самих людей. Я маю надію, одне одному допомагатиме.

— Але навіщо і тут парламент пішов паралельним шляхом, а не долучився до існуючої ініціативи? Ініціаторами постанови були Тарасюк, Коваль і Чорноволенко — нинішні лідери Руху, які якраз повели його до Тимошенко.

— Мені здається, на це вплинула передвборча ситуація. Кожній політичній силі хочеться, щоб її глек був на капусту, і щоб і вона була Хвеською. Борис Тарасюк — голова Руху, але його не було запрошено до участі в оргкомітеті. І тут нема нічого дивного, адже Тарасюк прийшов значно пізніше в Рух, він не був серед засновників. Мабуть, йому хотілося б виступити на перших ролях у майбутніх урочистостях. Ясно, що це закінчилося б політичними акціями, заявами на підтримку Юлії Тимошенко і так далі. Є спроба потягти ковдру на себе. Але такий підхід неминуче закінчиться конфліктом між тими рухівцями, які підтримали коаліцію, й тими партійними організаціями, котрі виступили проти. А нам усе-таки хотілося б зберегти цілісний підхід. Не можна перетворювати це свято на свято однієї партії, хай вона і називається так, як тодішній Народний рух.

Володимир СЕМКІВ
umoloda.kiev.ua

Монстр вийшов із-під контролю

Фальсифікатори на старті

Традиційно відомий своєю інертністю при ухваленні важливих для країни рішень, вищий орган законодавчої влади днями несподівано оперативно розродився дружним ухваленням в першому читанні проекту закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо виборів Президента України». Окремі нововведення, як-от скорочення терміну виборчої кампанії та посилення відповідальності за перешкодження здійсненню виборчого права, привернули увагу оглядачів та почасти стали об'єктом бодай неширокого, але все ж предметного обговорення. Інші «вдосконалення» законодавства залишилися майже поміченими, хоча їх зміст вартує далеко прискіпливішого аналізу, аніж питання про те, чи триватиме кампанія 90 днів чи 120.

Контекст ухвалення таких змін вималюється доволі чітко. Перелік авторів-розробників нової редакції закону характерний: Олександр Лавринович, Андрій Портнов, Олена Лукаш та Роман Зварич. Обставини теплого єднання однодумців з наївною відвертістю прокоментував перший заступник Голови Верховної ради, регіонал Олександр Лавринович: «Зрозуміло, що найбільш вірогідні суперники на президентських виборах – Віктор Федорович Янукович і Юлія Володимирівна Тимошенко. Вони мають найбільші парламентські фракції, тому цілком природно, що ми попередньо погоджуємо підходи, які ми хочемо запропонувати». Відтак не виникає жодних сумнівів, що зміни до закону про вибори є не лише результатом спільних розробок ПР і БЮТ, але й спроектовані передусім на задоволення їхніх інтересів у виборчому процесі. Судячи з усього, ці інтереси також спільні: посилення впливу політичних кланів на діяльність виборчих комісій та ліквідація формальних перепон на шляху організації масової істерії в медіа під виглядом «виборчої кампанії».

Відповідно до нової редакції закону, «право подання кандидатур до складу територіальних виборчих комісій мають депутатські фракції, які були утворені у поточному скликанні Верховної Ради України, а також кандидати на пост Президента України». Незрозуміло, який стосунок мають парламентські фракції політичних партій до виборів Президента, окрім того що парламент призначає дату проведення виборів, але очевидно, що панівна псевдоеліта намагається зберегти свій вплив на доленосне волевиявлення українців шляхом запускання своїх волохатих лап до виборчих комісій. Зважаючи на катастрофічно низький рівень довіри українського суспільства до діяльності Верховної ради, представництво політичних сил у виборчих комісіях виглядає щонайменше дивно вже навіть через сам факт їхньої присутності у стінах корумпованого та неефективного парламенту.

Якщо в попередній редакції закону рішення про припинення повноважень голів, заступників голів і секретарів виборчих комісій ухвалювалося на основі голосування не менше ніж двох третин членів комісії, то тепер це можуть зробити дві третини членів комісії, які присутні на засіданні. Таким чином «неблагонадійних» очільників та посадових осіб комісій від «неправильних» кандидатів у Президенти відтепер можна без зайвих клопотів усунути від роботи. Можна лише увити собі, як ця норма реалізуватимуть на практиці в умовах, м'яко кажучи, більш ніж тісного взаєморозуміння БЮТ і ПР, домінування представників яких у певних регіонах буде просто тотальним.

Та все ж головна «родзинка» у тексті «вдосконаленого» закону стосується не технологічних аспектів, а стратегічних. Тобто, фінансового забезпечення президентської кампанії. Частину статті закону, яка обмежувала обсяг виборчого фонду кандидата в Президенти (гранична межа сягала п'ятдесяти тисяч розмірів мінімальних заробітних плат), законодавці просто... вилучили. Напевно, для того, аби в українців не виникали ілюзії, начебто вибори в цій країні є чимось іншим, аніж змагання мішків з грошима між собою. Відтепер знято останню формальну перешкоду на шляху вливання сотень мільйонів аж ніяк не чесно зароблених грошових знаків у фонди різноманітних кандидатів від олігархічних угруповань. З їхньою допомогою завдяки «непідкупним» та «неупередженим» мас-медіа, які за дивним збігом обставин усі без винятку належать аж ніяк не українцям, на виборців виллють тони інформаційного бруду, нездійснених обіцянок та агресивного самовихваляння.

Олег Тягнибок
blogs.pravda.com.ua

Скільки співвітчизників зникло

в «бермудському трикутнику» — міліції, прокуратурі і судах?

Про корупцію в Україні говорять багато, із задоволенням і не випадково. Наша країна опинилася в лідерах за рівнем корупції не лише серед так званих нових незалежних держав, а й у світі в цілому. Міжнародна правозахисна організація Transparency International оцінила рівень корупції в Україні в 4,3 бала за п'ятибальною шкалою. Це найгірший бал. «Як же так! — скажете ви. — Країна в центрі Європи!» — «А, нічого, — скажуть вони. — Чим гірше, тим краще». Кому краще? Та все їм же. Тим, хто про корупцію більше за всіх говорить і хто більш за всіх корумпований: державні чиновники — 28%, народні обранці — 25%, юстиція — охоронець закону — 21%. Докази? Немає проблем! Погляньте на їхні «хатинки». Корупція давно перемогла

Україну. 73% опитаних вважають боротьбу української влади з корупцією неефективною, 19% — ніякою. А ми, народ, усе ще сподіваємося, що ця влада...

Ще одна ілюзія, в якій усі ми перебуваємо. Нікому нас захищати. Особливо від тих, хто за службовим обов'язком повинен цей захист забезпечити. Від цього «бермудського трикутника», що складається з міліції, прокуратури і суду, де зникають у прямому і переносному сенсі сотні безневинних співвітчизників. І якщо донедавна цьому «монстрові» в законі намагалися чинити опір співробітники Головного управління «К» СБУ (боротьба з корупцією і організованою злочинністю), то наразі й ця структура виявилася значною мірою паралізованою.

Вендета по-міліцейськи

Усе почалося з того, що за останній рік «улов» Служби безпеки, можливо, несподівано для самої служби виявився дуже «жирним». У тенета потрапили високопосадовці міліції і прокуратури, включаючи гучну справу судді Зварича. Вперше за роки незалежності з'явилася надія, що зі злом можна і потрібно боротися.

Коли на хабарі спіймають дрібну міліцейську «сошку», це для вищих чинів неприємно, але можна проковтнути. А ось коли ловлять, наприклад, міліціонера з центрального апарату МВС, який організував контрабандний канал на транспорті, а СБУ його знешкодує і заповзятливого «правоохоронця» притягує до відповідальності — це вже перебір, цього терпіти не можна.

У березні цього року почалася спланована кампанія, що погано пахне, з дискредитації Главку «К». Відносини між спецслужбою і міліцією ніколи не були безжирними, але такими мерзенними, як сьогодні, вони не були ніколи. Навесні цього року під час ретельно спланованої операції Служба внутрішньої безпеки МВС затримала пересічного співробітника Главку «К», в якого вилучили 1,6 г марихуани, тобто одну сигарету. Затримали, вилучили і... роздули скандал. Для обивателя подія — лише непорозуміння з горе-офіцером СБУ. Але в людини посвяченої, знайомої з юриспруденцією виникає маса запитань. Чому саме Служба внутрішньої безпеки МВС, функції якої ніяк не поширюються на боротьбу з незаконним обігом наркотиків, проводила цю операцію? Адже її завдання — боротися із злочинами в органах внутрішніх справ. Чи не вирішила вона повернути «боржок», що утворився перед СБУ ще в жовтні минулого року?

Саме тоді, в жовтні 2008 р., Головне управління з боротьби з корупцією і організованою злочинністю СБУ затримало заступника начальника відділу Служби внутрішньої безпеки МВС України. І не за сигарету, а за здирництво 120 тисяч американських доларів.

Погрожуючи кримінальною відповідальністю, цей «шеф» міліції «розводив» приватну підприємницю, скооперувавшись із колишнім карним злочинцем. А для більшого «фасону» він запросив своїх колег із сусідньої області, які приїжджали на міліцейських машинах до будинку жінки, створюючи необхідний антураж і нагнітаючи на неї страх. Жінка звернулася до СБУ, й «упиря» затримали.

А що ж сталося з нашим «курцем» із СБУ? Його затримання не випадково відбулося саме на території Київщини. Адже впродовж минулого року СБУ зловила на хабарах трьох співробітників прокуратури тієї ж області. Не дивно, що після такого «облому» затриманим співробітником СБУ ображені правоохоронці зайнялися з великим ентузіазмом. Його «закрили» на два місяці, при цьому кинули в камеру до колишніх працівників міліції, спійманих СБУ за хабарі. Через два місяці хлопця змушені були випустити на свободу.

Прокуратура поза законом

10 березня цього року Службою безпеки було заведено справу за фактом скоєння злочину. Маленький нюанс — справа ця стосувалася одного з високопоставлених осіб Генеральної прокуратури України. Можете собі уявити гнів цієї особи?... Словом, прокуратура порушила кримінальну справу й заходила перевіряти законність дій колег із СБУ, але не знайшла жодного порушення. Проте якимось незрозумілим чином справа на співробітників СБУ продовжує жити. Відбуваються дивні метаморфози, ім'я яким — грубі порушення кримінального процесу. Суддя закриває справу, послаючичись на відсутність у діях співробітників СБУ правопорушень, а прокуратура порушує її знову й знову, реєструючи під іншим номером. А що прокуратурі — їй закон не писаний, вона сама собі закон.

Дивно бачити, коли ті професіонали, що залишилися працювати в СБУ, потрапляють під прес прокуратури лише за те, що свої службові обов'язки

прагнуть виконувати чесно, притягуючи до відповідальності украї знахабнілих і впевнених у своїй безкарності представників влади і правосуддя.

Дикунство, коли в країні два державні правоохоронні органи, що, до речі, існують на нашій з вами гроші, «зжирють» третій за те, що він бореться з беззаконням у їхніх лавах. Незбагненно, але факт.

Чи не є продовженням цього страшного «серіалу» епопея Тиберія Дурдинця? Думаю, що ця версія має право бути. Я не є симпатиком цієї людини. Але у мене не вкладається в голову, як можна посадовця оголошувати в міжнародний розшук за ухилення від виконання рішення суду, яке він виконати не міг?

Вася

Історія з Васею є типовою для України випадком беззахисності практично будь-якої людини, що потрапила в жорна правоохоронців. Хто в них побував, зрозуміє, про що я.

Якось у Главку «К» звернувся громадянин. Раніше судимий, так званий «катала» (картярський шулер), він мав у своєму середовищі досить високий авторитет. Такі до правоохоронних органів ніколи не звертаються, принцип у них такий. Але в цьому випадку він пішов на порушення цих неписаних правил. Вибору в нього не було.

Виявилось, що в одному з районів Києва невідомі пограбували магазин мобільних телефонів. Його власники звернулися до райвідділу міліції, і тоді два «браві» детективи райвідділу, недовго мудруючи, не придумали нічого кращого, як знайти у своїй картотеці раніше судимого картяра.

З нього і стали вибивати свідчення, стверджуючи, що це він пограбував крамницю. Маючи досвід спілкування з міліцією, колишній шулер категорично відмовлявся говорити. В обмін на свободу запропонував своїм мучителям викуп, і ті погодилися за чотири тисячі зелених його відпустити. Йому дали телефон, щоб він подзвонив своїм

друзям, які зможуть принести гроші.

Ні в чому не винний «катала» нарешті видзвонив свого товариша Васю, який був на заробітках у Києві, залишивши вдома вагітну дружину і двох дітей. Коли він з'явився до райвідділу, щоб виручити приятеля, «охорона» закону відібрала у нього гроші й стала «переконувати» в тому, що це він пограбував магазин. А щоб він у це повірив, одягали на нього протигаз, підвішували догори ногами, словом — застосовували весь наявний арсенал засобів ефективного переконання. Таки переконали, і Вася написав явку з повинною. Останньою краплею, що переконала Васю підписати папір, була погроза міліціонерів відвідати його сім'ю і підкинути наркотики.

Картяра ж випустили на свободу, але наказали принести ще стільки ж, інакше Васю «гнатимуть по процесу». Поки він шукав гроші й роздумував над тим, чи не зрадити йому своїм принципам, справу цю передали слідчому.

Васю позбавили волі й помістили до слідчого ізолятора. Водночас офіцери міліції, що придумали всю цю історію, продовжували вимагати в «катали» ще грошей. І той вирішив звернутися до СБУ, співробітників якого і затримали цих «бравих» хлопців під час передачі ним грошей.

Чому таке відбувається в країні, яка, здавалося б, має все необхідне для гідного життя? На цю тему можна довго міркувати. Політики, що раз спробували використовувати правоохоронні органи не за призначенням, створили прецедент, породили монстра. Адже монстра варто лише породити, далі він сам почне керувати.

Валерій КРАВЧЕНКО,
генерал-майор запасу СБУ
umoloda.kiev.ua

Цього разу мова переважно піде про оксамитові революції, котрі хвилику прокотились наприкінці 80-х – початку 90-тих минулого століття країнами Східної Європи та Балтії, докорінно змінили суспільно- та геополітичну мапу континенту. І я б хотів акцентувати увагу на практично повній невідповідності цих революцій злочасній карлейлівській тезі, а головне на їхній прагматичності.

№26 (176), четвер,
9 – 16 липня 2009 р.

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ
НОВИНИ 4

Прагматичні революції сучасності

Частина перша. Східноєвропейський досвід

«Держава підпорядковується служінню громадянському суспільству...»
стаття.64 проекту Конституції України 1992-93

Для затравки: комуністи та деякі інші ліві марксистки взагалі оксамитові революції вважають контрреволюціями.

І формально, з точки зору марксистсько-ленінської теорії революції, вони праві. Бо, якщо вважати низку інспірованих сталінською Росією так званих «народно-демократичних» перетворень другої половини 40-вих минулого століття у тій же Східній Європі соціалістичними революціями, а не звичайними комуністично-колабораціоністськими заколотами, здійсненими з метою колонізації (згідно Троцького, експорт революції) цих країн Совецькою імперією, то дійсно оксамитові революції можна розглядати, як таку собі реставрацію.

Але, як казав один мій знайомий літератор, «аби сперечатися із комуністами, треба спожити усе напродуковане ними, починаючи від дідуся Леніна, лайно». А ще будь-хто на власному досвіді міг би переконатися – комуністи за допомогою банальної демагогії та примітивної маніпуляції фактами можуть довести будь-яку нісенітницю.

Ну, хоча б, наприклад, що мати Тереза, принцеса Діана чи Джавахарлал Неру – то вилупки пекла, а Торквемада, Малюта Скуратов чи Гітлер – найкращі друзі трудящих.

Між іншим, були часи, коли совєцькі комуністи з приводу останнього історичного персонажу саме це й доводили. Як їхні сучасні російські та українські нащадки, вкупі із різноманітною шовіністичною та іншою фсб-шною шушерою намагаються втиснути оксамитові революції в модернізовану карлейлівську тріаду.

Мовляв, задумувалися ті оксамитові катаклізми ЦРУ-шними геніями, здійснювалися фанатиками дисидентами-антикомуністами на мерликанське бабло, а наслідками користуються негідники – очільники-русософи країн Східної Європи і Балтії та американські імперіалісти.

Ну, звичайно ж не без того. Але, якщо до цього додати, що більшість держав Східної Європи та Балтії перебували в умовах фактичної совєцької окупації з усіма принадами такого стану: колабораціоністським партійним та державним керівництвом, розгулом спецслужб – філій КГБ, ідеологічною, культурницькою, інформаційною, економічною та іншою совдепівською колонізацією цих країн, то якось комуно-фсб-ешні аргументи виглядають односторонніми. І від того не дуже переконливими.

Все набагато простіше і складніше: поміж демократичним світом та тоталітарним совдепом точилася холодна війна, а Східна Європа була головним її полем бою. І у цій битві Совецька імперія зазнала нищівної, але, на жаль, не остаточної поразки, яка і стала одним із головних катализаторів оксамитових революцій.

А не остаточної, бо згадана холодна війна триває. Просто вона чим далі тим більше набуває технологічного, інноваційного та інформаційного характеру, хоча при цьому ніхто фінансово-економічних, енергетичних чи навіть «гарячих» методів воєнних дій не відмінює.

Головні ж фігуранти цієї війни у Європі залишилися тими ж самими: демократичний світ на чолі із США (що там гріха таїти – з непомірними амбіціями всесвітньої демократичної імперії останніх) – з одного боку, а з іншого – пряма

спадкоємиця СССР Росія, з її не менш амбітними, якимись хворобливими неоімперськими і тоталітарними по своїй суті претензіями месіанського порятунку світу від «демократичної експансії».

А головне поле цієї битви ми сьогодні маємо в Україні, розділеної фронтом протистояння совка і антисовка, розв'язатися котре, схоже, може лише в революційний спосіб.

Зауважу ще на парі закономірностей. З одного боку, практично будь-яка революція є або наслідком чи причиною війни, або ж носить характер воєнних дій. А з іншого, такий вже жорстокий закон розвитку цивілізації, – еволюції без революцій не буває.

Еволюція без революції – це застій, стагнація і деградація. Просто системні перетворення останнім часом стають більш-менш мирними і не надто кровопролитними. От саме цим досвідом і цінні для нас оксамитові революції.

Саме революції, бо в цих країнах відбулися кардинальні суспільно-політичні та економічні системно-змінні процеси, правда, не з повним, а частковим переважанням керівної політеліти.

І так вважаю не лише я, але ціла низка поважних західних чи східноєвропейських, вітчизняних та навіть російських політологів і суспільствознавців. Не кажучи вже про самих батьків цих революцій чи переважну більшість громадян тих країн, де вони відбулись.

До речі, про батьків. Однією із найголовніших заслуг Гавела, Клауса, Валенси, Міхніка, Бальцеровича, Антала, Ландсбергіса, а також багатьох інших їхніх сподвижників в тому, що вони спромоглися антикомуністичні, антирадянські і навіть антиросійські руйнівні настрої мас трансформувати не лише в мирні національно-визвольні революційні процеси, але й спрямувати їх в ще більш конструктивне і абсолютно прагматичне русло розбудови громадянського суспільства (ГС).

Чому прагматичне? Бо винайти більш доцільний, практичний, ефективний та взаємовигідний спосіб співіснування суспільства і держави, та дієвого контролю громадян над владою, ніж ГС, демократичний світ за всю свою історію, на жаль чи на щастя, так і не спромігся. Ну, а цитувати Уїнстона Черчилля з приводу того, що таке демократія у згаданому контексті, вже стало публіцистичним моветоном...

А ще заслуга суспільств та правлячих верств і політеліт більшості країн оксамитових революцій полягає в тому, що вони абсолютно прагматично спромоглися здобутки цих системних перетворень, хто швидше, хто трохи згодом, закріпити в Конституціях та інших законодавчих актах, котрі надали Основним законам характеру дієвих механізмів особливо в царині громадянських прав та прав особи.

Так, наприклад, ще тоді в Чехословаччині після відомих оксамитових подій (1989 року) та перемоги на парламентських виборах Громадянського форуму, а Вацлава Гавела – на президентських (1990), на початку 1991 була прийнята «Хартія основних прав і свобод», котра, власне, і стала законодавчою основою для становлення і розбудови ГС.

А вже після мирного розлучення Чехії та Словаччини та прийняття кожною із цих країн власних нових конституцій (1992-1993), в Чехії Хартія була проголошена невід'ємною частиною Основного закону.

Що ж стосується Словаччини, то багато-хто із словацьких та чеських суспільствознавців вважають, що саме завдяки включенню дещо зміненої Хартії до Основного закону дозволило словацькому суспільству перервати в 1998 авторитарну п'ятирічку прем'єрства Мечяра.

Трохи інакше цей процес законодавчого

врегулювання стосунків між ГС та державою відбувався в Польщі. Знову ж таки після фактичної перемоги на парламентських виборах «Солідарності», а на президентських її лідера Леха Валенси (1989), там, в якості тимчасової чи перехідної, була прийнята нова редакція старої, як її самі поляки називали, сталінської конституції, яка до певної міри врегулювала стосунки між ГС та державою.

Ті ж громадянські права і свободи, котрі в новій редакції Конституції не були прописані або ж згадувалися побіжно, забезпечувалися окремими законодавчими актами. А в 1992 в Польщі починає діяти так звана Мала Конституція, яка, в першу чергу, врегулювала стосунки законодавчої та виконавчої гілок влади (абсолютно прагматичне розв'язання проблеми, котра в Україні не вирішена до цих пір!).

Що ж стосується взаємовідносин ГС та держави, то остаточною основою їх врегулювання стала прийнята на всенародному референдумі (1997) нині діюча Конституція Польщі.

В Угорщині після перемоги на парламентських виборах опозиційного Демократичного форуму та обрання прем'єр-міністром її лідера Йозефа Антала (1990) було прийнято рішення про повернення до Конституції 1949 року, котра головню декларативно забезпечувала громадянські права і свободи.

Але після прийняття в Угорщині цілої купи законодавчих актів максимально адаптованих в царині функціонування ГС та врегулювання його стосунків із державою до загальноприйнятих європейських зразків, згадана декларативність залишилася лише в Конституції, а в повсякденному житті набула дієвого законодавчого вигляду.

За схожим із Угорщиною сценарієм процес конституційного та іншого законодавчого закріплення революційних змін відбувався в Литві та Латвії. Латвійці після перемоги на парламентських виборах Народного Фронту повернулися до Конституції 1922 і вдосконалили її шляхом внесення змін та доповнень, в тому числі, і в частині громадянських прав аж до 1998.

Литовці ж після перемоги на парламентських виборах «Саюдіса» в березні 1990 повернулися до Конституції 1938, одночасно прийнявши закон «Про тимчасовий Основний закон Литви», котрі й забезпечували громадянські права і свободи включно до прийняття в 1992 році нової Конституції Литви.

Я думаю, не варто пояснювати, що і у прибалтійських конституційних процесах супроводжувалися бурхливою законотворчою діяльністю з адаптування усього сутнього законодавчого поля, в якому, в тому числі, мусило функціонувати ГС, до європейських стандартів.

Ну, а якщо пригадати, що вищезгадані суспільно-політичні змінні процеси в східноєвропейських країнах супроводжувалися одночасним кардинальним переведенням соціалістичних планових економік на ринкові рейки шляхом так званої «шокової терапії», то головних ідеологів цього радикального шляху економічних перетворень Лешек Бальцеровича (Польща), Вацлава Клауса (Чехія) чи Йозефа Антала (Угорщина) інакше, як прагматиками, назвати просто не можливо.

А ще, до слова, в тих країнах, де суспільно-політичні змінні процеси відбувалися найбільш синхронізовано із ринковими перетвореннями, становлення та розвиток ГС йшло більш швидкими темпами. І, в решті-решт, коли формування ГС набуло невідворотного характеру, це і дозволило цим країнам приєднатися до НАТО, а згодом і до ЄС.

Якщо ж розглядати оксамитові перетворення не лише як одномоментну подію, котра відбулася

в Східній Європі та Прибалтиці на зламі 80-90-тих, а як тривалий процес передреволюційно-революційно-постреволюційний, то тоді цей процес чудовим чином вписується в одну із найпопулярніших нині, ендогенну концепцію теорії демократичного транзиту, розроблену американськими дослідниками О'Доннеллом і Шміттером.

Згідно цієї концепції, в процесі формування демократії будь-яка країна обов'язково проходить через три якісно різні фази – лібералізації старого режиму, безпосередньої демократизації і фази консолідації демократії. Яким, до речі, відповідають три стадії формування ГС: зародження, становлення з одночасною інституалізацією ГС в законодавче поле та нормального функціонування.

Так от, якщо практично всі країни оксамитових революцій перебувають нині в останній із вищезгаданих фаз, то Україна в суспільно-політичному сенсі застрягла десь поміж першою та другою фазами, а в економічному – заледве перейшла в другу, позаяк наша національно-визвольна революція 1991 в системно-змінному аспекті до цих пір носить недовершений характер.

А наше «помаранчеве непорозуміння», яке ми так полюбляємо гучно називати революцією, лише могло би стати, в разі прийняття радикальних конституційних змін в першу чергу в царині ГС, нового виборчого законодавства і хоча би часткової люстрації, заключним етапом першої фази лібералізації і непоганим стартовим майданчиком для розвитку другої.

І все це ми могли пережити в мирний та більш-менш легітимний спосіб. Та цей шанс Україна, особливо в частині легітимності, схоже, втратила.

Але до трьохфазової концепції типологій демократичного процесу О'Доннелла та Шміттера ми повернемося якось іншим разом, поки констатувавши, що всі вищеповані процеси конституційного та іншого законодавчого закріплення досягнень оксамитових революцій відповідають переважно другій фазі цієї теорії, тобто активній демократизації та інституалізації суспільно-державних взаємовідносин.

До речі, згадана ВР 1991 могла би стати набагато довшою, аби ще в докучмівський період був прийнятий розроблений в 1990-92 роки та доповнений і удосконалений після всенародного обговорення в 1993 Конституційною комісією ВР України проект нової Конституції.

Попри всі недоліки та соціалістичну термінологічність цього проекту, він все ж таки був кращим за діючу тоді Конституцію УРСР і, в разі прийняття, міг би стати перехідним чи тимчасовим Основним законом.

Розвиток же подій в країні міг би набути зовсім іншого, не совково-реформаторського, а оксамитового напрямку. Бо в тому проекті окремим розділом врегулювалися взаємовідносини ГС і держави в таких сферах, як власність, підприємництво, громадські об'єднання, свобода інформації, екобезпека та інше.

А стаття 12 передбачала право народу на спротив діям владомощів, які б несли загрозу національній безпеці чи суверенітету держави.

Натомість трапився Кучма, котрий той проект «пох...в», а навізамін була прийнята Конституція 1996, котра власне до цих пір узаконює реформацію українського совка.

Ну, а що стосується прагматичності будь-якого історичного та суспільно-політичного процесу, в тому числі і революції, то вона мусить оцінюватися не за характером чи перебігом подій самого процесу, а за корисністю його підсумкових наслідків для суспільства.

Що в нашому випадку неважко з'ясувати, запитавши пересічного східноєвропейця, прибалта чи навіть українця, чому він надасть перевагу: виживанню в умовах безкінечного реформування совка чи життю в післяреволюційній стабільній країні?

Частина друга. Оксамитові перспективи України в контексті реформації совка

Багато-хто обізнаний із явною подібністю низки суспільно-політичних та економічних процесів, що передували оксамитовим революціям, подіям, які відбувались в совковий і відбуваються в нинішній постсовковий період України.

Але, аби краще усвідомити та спробувати дати відповідь на колиш сформульоване Кучмою питаннячко: де ми знаходимося і що із цієї бідю робити?, сьогодні я хотів би зупинитися головню на так званих «соціалістичних реформах», які,

власне, і стали предтечею оксамитових революцій.

В якості ж прикладів я буду, як і раніше, переважно використовувати досвід трьох східно-європейських країн: Польщі, Угорщини та Чехії-ЧСР-ЧССР та частково Прибалтики.

Чому саме ці країни, а не, наприклад, Румунія чи окремо взята Словаччина? А тому, що розвиток подій, на думку низки українських дослідників, в постоксамитовий період і до певного моменту, був надзвичайно схожим із тими посткомуністичними інерційними процесами, які відбувалися в перші роки незалежності і тривають в Україні донині.

Ну, совковий та оксамитовий досвід Словаччини я врахую коли мова йтиме про ЧССР-ЧСР.

Що ж стосується постоксамитового періоду Словаччини та Румунії, то, на жаль, попри його надзвичайну аналогічність відповідному українському періоду застосувати цю тотожність можливо лише як порівняння. І не більше того. Бо з певного моменту громадянські суспільства (ГС) цих країн спромоглися змусити власні постсовкові керівні еліти таки піти на компроміс та знайти шляхи порозуміння із власними народами.

І розвиток подальших процесів там пішов у цілком легітимний виборчий спосіб за чесько-польсько-угорським варіантом.

Україна ж два свої шанси знайти таке порозуміння втратила. Вперше – відразу після того, як незалежність гепнула як недозріла груша нам на голову. Вдруге – коли ми, наволавшись до нескочу на майданах у 2004-5 роках, за давньою національною традицією розбіглися по хатах очікувати: коли ж нам прямо до оселі доставлять громадянські права та свободи із іншою демократією посланці від Ющенка, Юлі чи котрогось із помаранчевих генералів.

Третього шансу на порозуміння, з огляду на рівень нашої довіри до всієї української панівної верхівки, ми вже самі не мусимо їм надавати. Або ми їх тотально приберемо з політичної арени, або ми тоді не нація.

Що ж стосується оксамитового досвіду Румунії, то з огляду на хаотичність, сумбурність, малоорганізовану стихійність, а головне певну кривавість тих подій, то вони якось не надихають аби бути взятими за взірць. Тим паче, що румунський варіант, як таку собі методу спускання пару та іншого народного незадоволення, схоже, взяли на озброєння ФСБешні майстри провокацій. Що ми побачили нещодавно в Молдові.

І якщо, не дай Боже, у нас почнеться розігруватися який-небудь румуно-молдовський протестний варіант, на штатт виходу на вулиці декількох сот погромників із гаслами «Геть усіх!»,

очолюваних Дімою-літератором, Юрою-авантюриком, чи якимись іншими пабатами, то я руб за сто даю – за всім цим дійством в решті-решт обов'язково вилізе ФСБ-ешно-кремлівське або наше доморощене олігархічно-владне мурло.

Дарма, що нині у них така приваблива радикальна риторика, а подекуди і відомі в Україні своєю незаплямованою репутацією поодинокі персонажі.

Що ж стосується більш масових стихійних бунтів в Україні... про їхню вірогідність, наслідки та те, як цьому можна запобігти, ми поговоримо іншим разом, поки констатувавши – румунський сценарій для України не є найприйнятнішим.

А от досвід швидкоплинності, організованості, ефективності та прагматичності оксамитових перетворень в Польщі, Угорщині, Чехословаччині та Прибалтиці для нас набагато цінніший. Як ближчий і досвід знаходження цих країн в умовах окупації, в якій власне до 91 року перебувала і сама Україна, на відміну від Румунії, котру таке щастя майже оминуло.

Так от, практично всі країни Східної Європи та Балтії, після того, як їм в умовах совецької окупації були нав'язані маріонеткові так звані соціалістичні уряди, пережили період сталінізації.

Як і в Україні, цей період характеризувався насильницькою колективізацією, соціалістичною індустріалізацією та іншою соціалізацією майже всіх сфер економіки із одночасною ліквідацією приватного сектору, а також масовими репресіями, спрямованими в першу чергу на знищення культурницької, промислово-фінансової, військової, політичної та інших національних еліт.

Одна відмінність від України полягає лише в тому, що сталінізація там тривала значно коротший термін, а в Польщі, ЧССР та Угорщині пов'язані з нею процеси не стали такими глибинними та жертвованими, як у нас чи навіть у прибалтві.

І, можливо, саме тому процеси десталінізації в цих трьох країнах трансформувалися в так звану «реформацію соціалізму» значно раніше, ніж в Україні чи Прибалтиці.

В Угорщині поштовхом для таких реформ стало відоме Будапештське повстання 1956 року. Не дивлячись на його придушення совецькими військами та репресіями щодо лідерів повстанців (включно із фізичною ліквідацією багатьох з них в тому числі і прем'єр-міністра Імре Надя), нові керівники країни на чолі із генсеком Яношем Кадаром були просто змушені вже на початку 60-тих започаткувати реформи соціалізму аби не спричинити нового народного вибуху.

І хоча ці реформи тривалий час торкалися

головно економіки і часто-густо носили суто косметичний та витратний характер, тим не менш у 1989 році вони завершилися приходом до влади оксамитової команди Йожефа Антала.

В ЧССР таке реформування розпочалося із відомої Празької весни 1968, котра теж, як відомо, завершилася совецькою окупацією та репресіями щодо лідерів розбудови «соціалізму з людським обличчям». І знову ж таки новий генсек Людвіг Свобода був змушений вдатися до обережної реформації соціалізму в бік лібералізації економіки (так звана нормалізація), а вже його наступник, Густав Гусак, цей процес дещо радикалізував, що й завершилося, в решті-решт, оксамитовою революцією.

В Польщі подібні реформи, знову ж таки після масових заворушень в Гданську, Гдині та Щецині (1970 рік) розпочав Едвард Герек, а продовжив Войцех Ярузельський, котрий кінцево, в результаті домовленостей так званого «круглого столу» із опозицією, фактично, змушений був передати владу від ПОРП «Солідарності».

Слід зауважити ще й те, що десь на початку 80-тих ці процеси реформування почали ставати більш радикальними і чим далі, попри окупаційний статус цих країн, набувати ендегенного характеру.

Комуністичні режими, в першу чергу, задля власного ж збереження при владі, намагалися не лише внести ринкові елементи в планову економіку, але й лібералізували суспільно-державні стосунки, надаючи ширших індивідуальних громадянських прав громаді.

Це, в свою чергу, посприяло появі в цих країнах зародків ГС – перед усім формуванню низки нових, чи то виходу із такого-собі напіввідпідлілля раніше утворених, опозиційних громадських організацій та рухів. А після того, як в Совецькій метрополії почалася горбачовська перебудова, то суспільства цих країн до всього ще й отримали свободу слова у вигляді так званої гласності.

Всі ці фактори, вкупі із гарантіями кремлівського керівництва про невтручання у внутрішні справи, дозволили, в решті-решт, громадянам цих країн, об'єднавшись навколо опозиції, змусити свої комуністичні режими провести вибори за новими демократичними правилами і здійснити оті самі оксамитові революції.

В Україні ж подібні реформи з модернізації та лібералізації совка розпочалися набагато пізніше – одночасно із горбачовською перебудовою і десь, аж до 1990-го в значній мірі мали екзогенний характер. Тобто в Україні могло робитися не більше того, що дозволяв Кремль, або ж не мало виходити за межі поради, як лунали з Капітолійських пагорбів.

В цьому сенсі дуже промовистими були виступи у тодішній ВР України начальника Генштабу Міноборони ССРСР Мойсеева та Бушастаршого. Перший категорично заперечував формально узаконену Декларацію про державний суверенітет право громадян УРСР нести армійську службу лише на теренах України, а другий – радив українцям шукати шляхи до незалежності лише в кордонах Союзу.

І не так вже й важливо сьогодні чому московське та вашингтонське керівництво в той час дудило в одну щодо України антинезалежницьку дуду. Справа в іншому – процеси демократизації, лібералізації економіки, а особливо реформування совка почали носити в Україні переважно ендегенний характер лише опісля отримання незалежності, а у вищезгаданих країнах задовго до оксамитових революцій.

Як на мене, цей нюанс надзвичайно важливий. Бо, як я вже згадував, згідно розробленої О'Доннеллом і Шміттером (1988) ендегенної концепції демократичного транзиту, процеси реформ соціалізму в східноєвропейських країнах від початку 80-тих і до самих оксамитових революцій, відповідають першій фазі цього транзиту – лібералізації та реформації старої системи влади.

А завершується ця фаза в теорії домовленостями між старою владною та новою опозиційною політелітами, в результаті котрих, остання повністю чи частково переважає першу у всіх інститутах влади.

На практиці ж це набуло більш поширеної назви – оксамитова революція, а методологічно саме переважає відбувалося, як виборчим шляхом, так і через люстрацію із подальшою інституалізацією в другій транзитній фазі демократичних здобутків революції в законодавчому полі.

В Україні ж перша фаза демократичного транзиту так і не була доведена до свого логічного завершення, а набула інерційно-циклічного характеру реформації совка. Чому циклічного? Бо ми мали щастя пережити горбачовську, кравчуковську, кучмовську реформації, а зараз переживаємо «реформацію» усього раніше «нареформованого».

І ці процеси свідчать лише про одне – повну неспроможність та деградацію нашої постсовкової панівної верхівки, що було також характерним і для

комуністичних режимів у країнах Східної Європи та Балтії напередодні оксамитових революцій.

А ще я хотів би зупинитися на одному нюансі соціалістичних реформ. Не аналізуючи причин чому, слід сказати, що всі вони були надзвичайно затратними. В Угорщині реформи Кадара стали можливими лише завдяки «братній» фінансово-економічній та сировинно-технічній допомозі СССР.

Але на всіх потуг Союзу не вистачило, і тому в Польщі та ЧССР їхні соцреформи вже проводилися на американські кредити, котрих поляки нахапали аж \$ 30 мільярдів, а чехи, за різними оцінками, від 10 до 15.

Між іншим, це слід би було знати любителям просторікувати про мерликанське бабло, за котре буцімто здійснювалися оксамитові революції.

Не революції, а соцреформи. І хоча на словах США начебто вибачили Польщі та Чехії борги комуністичних режимів, насправді ж, цим двом країнам довелося розплачуватися досить ризикованою згодою на розміщення на їхніх територіях американських систем ПРО.

А от угорцям пощастило більше, бо вони за свої реформації завинили Союзу, котрий програв у холодній війні битву за Східну Європу американцям. І най Росія і проголосила себе спадкоємицею СССР – таке вже жорстке правило воєн: переможеним ніхто і ніколи ніяких боргів не повертає.

До речі, вам ситуація з американськими кредитами та соцреформами, на які вони здійснювалися, нічого не нагадує? Кредити МВФ та Тюлькин прорив, чи як він там зараз антикризово зветься – мені так дуже.

Ну, про саму реформацію совка по-українськи і як цей процес можна завершити я вже якось писав. А вже сьогодні не даремно акцентую увагу на концепції О'Доннелла і Шміттера, бо згідно їх теорії (підтвердженій на практиці у згаданих країнах), як тільки-но процеси першої фази реформації старої системи влади починають поширюватися із економічної в суспільно-політичну сферу, то лібералізація та демократизація набувають невідворотного характеру.

Вони також передбачили, що в разі коли таких домовленостей не відбувається, процеси реформ можуть набути інерційного характеру. Як, наприклад, свого часу в Болгарії, Румунії чи Словаччині, або ж нині в Україні чи Білорусі.

Інша справа, що ці американські суспільствознавці, описуючи завершення першої транзитної фази, здебільше говорять про домовленості між готовим до змін суспільством, в особі опозиції, та старою владною політелітою про правила передачі влади та подальшого співіснування. А от про системні зміни, як революцію, майже ні слова.

Ну, теорія вона на те й теорія, щоб її творчо розвивати. Як це зробили в революційний спосіб східноєвропейці та прибалти через декілька років після появи самої ендегенної концепції.

І що заважає нам в той таки революційний спосіб завершити наші інерційні процеси реформації совка? Най той спосіб буде називатися домовленостями, тільки диктувати їх мусить суспільство, попередньо поставивши владу у найнезручнішу для останньої капітуляційну позицію.

І для цього ми маємо всі передумови і навіть переваги в порівнянні із східноєвропейцями напередодні оксамитових революцій:

- деградууючу і навіть агонічну вкрай «зареформовану» постсовкову владу;
- 70-80% - незадоволеного тією владою народонаселення;
- 10-15% – середнього класу та близько 40% – працездатного населення, котре прагне таким стати;

- ми давно вже не є окупованою країною;
- мінімалізовані, у зв'язку із кризою, зовнішні впливи;

- ми маємо най і куді, але незрівнянно більші, ніж у східноєвропейців в період їхніх реформацій, громадянські права і свободи. Починаючи від свободи слова чи багатопартійності і до права громадян, об'єднавшись у громадські організації та рухи, влаштувати сутній владі кирдик.

От саме останнього нам і не вистачає – створити потужний опозиційний, я би сказав, невідсидентський, антисовковий рух.

Ви готові до цього? Я – так! Так, давайте про це наступного разу і поговоримо...

Автор щиро вдячний за інтелектуальне сприяння, а особливо за технічну допомогу в написанні циклу «Прагматичні революції» Олексію Толкачову, Володимирі Довжанському та редакції УП.

Валерій Семиволос,
Харківська область, село Губарівка
pravda.com.ua

20 способів економити у супермаркетах

На сьогодні поняття економії набуває неабиякого значення. Ми пропонуємо вам кілька порад про те, як правильно «скуповуватися» під час кризи, щоби не витратити зайві гроші та оптимізувати покупки. Ось можливі шляхи економії грошей під час шопінгу.

1. Купуйте продовольчі товари у різних магазинах. Практика показала, що так можна скоротити витрати до 19% від разового рахунку.
2. Не купуйте їжу на вечерю після роботи. Сплануйте своє меню на тиждень та купіть всі необхідні продукти на вихідних.
3. Не витрачайте гроші на купівлю напівфабрикатів. Приготуйте на вихідних необхідні страви, поставте у холодильник та розігрівайте перед вечерею.
4. Не переплачуйте за упаковку. Якщо є можливість купити продукти у простішому вигляді, купуйте їх.
5. Овочі та фрукти купуйте на ринку, а не у супермаркеті (якщо є така можливість). Вони дешевші та свіжіші, ніж їхні аналоги у магазині.
6. Не купуйте продукти харчування з середніх полиць, як правило, ціни на них дорожчі. Не полінуйтеся подивитися на цінники верхніх та нижніх полиць.
7. Намагайтеся ходити у магазин без дітей. Дітлахи завжди знайдуть способи не заплановано збільшити витрати.
8. Робіть покупки вранці або вдень. Ви будете рухатися по супермаркету швидше та зробите менше незапланованих покупок.
9. Ніколи не відправляйтеся у супермаркет за продуктами на голодний шлунок. Пам'ятайте, що голодний покупець завжди витрачає більше.
10. Вдома та злість – погані помічники при відвідуванні магазину. Втомлений покупець намагається побільше накупити солодкого, а злий – непотрібного.
11. Купуйте продукти зі знижками у рамках різних акцій. Практика показує, що так можна економити до 20% щомісячного бюджету. Однак, не піддавайтеся «знижковому синдрому». Робіть покупки раціонально, пам'ятайте, що не все золото, що блищить.
12. У супермаркеті не звертайте уваги на рекламні цінники. У більшості випадків, вони як підводні міни, яких варто уникати.
13. Використовуйте кулінарні рецепти для складання оптимальних економних домашніх меню.
14. Збирайте та використовуйте у процесі шопінгу акційні купони та картки.
15. Не купуйте у продуктових супермаркетах вироби не бакалейного типу. Наприклад, газети та журнали, речі, лікі, побутову хімію. Вони завжди дорожчі, ніж у спеціалізованих магазинах.
16. Завжди перевіряйте чек, перед тим, як піти з супермаркету. Касири інколи помиляються та вибивають зайвий товар.
17. Беріть з собою у супермаркет калькулятор. З його допомогою ви завжди зможете швидко порахувати – чи варто купувати цілу упаковку чи краще купити продукти окремо.
18. Намагайтеся запам'ятати та порівняти ціни у різних супермаркетах та магазинах. Це дозволить знайти більш оптимальні та економні міста для покупок.
19. Не ігноруйте розмір знижок на окремі позиції: чи то 50 копійок, чи 50 гривень. У сумі економія може бути доволі значною.
20. Гроші, що вдалося зекономити на їжі, витрачайте з розумом.

Економних і продуктивних вам покупок!

За матеріалами www.bankrate.com та <http://www.potrebitel.net.ua>

Про користь вивчення історії

Ігор Лосєв

Нині українські ЗМІ переповнено повідомленнями й емоційними оцінками події, що сталася в Кіровоградській області. Йдеться про вбивство українського селянина Валерія Олійника, який, за твердженнями преси, загинув на мисливських угіддях, що належать народному депутатові від БЮТ Віктору Лозинському. Разом із нардепом в інциденті брали участь районний прокурор і начальник районного відділу МВС. Що саме сталося на Кіровоградщині, мають розповісти суспільству слідство і суд. Але є труп місцевого жителя з ознаками катувань і важких поранень. Є свідчення односельців, що вони доволі часто змушені ховатися від пострілів новопосталої української «магнатерії і шляхти», що в не дуже тверезому стані виїжджає полювати на землі, які вже встигли стати їхніми мисливськими угіддями, попри те, що в Україні проголошено мораторій на продаж землі. До речі, цей мораторій щороку продовжується.

Не намагаючись перебирати на себе суверенні функції суду і слідства, автор хотів би торкнутися більш загальних, політичних, соціальних і моральних аспектів загрозливої проблеми, окремим проявом якої став трагічний випадок у самому серці України, на Кіровоградщині.

Україна без хама і без пана?

Унаслідок розпаду державно-планової економіки УРСР із колись однорідної більшості її населення вийшли на лідерські позиції в господарському житті люди, які зуміли краще за інших скористатися ситуацією економічного, законодавчого і управлінського хаосу. Звісно, були серед них у чималій кількості колишні партійні працівники, комсомольські активісти, «червоні директори», але чимало додалося й колишніх завідувачів лабораторіями, колишніх кримінальників, дрібних урядовців і т. ін. Ці діячі швидко стали мільйонерами, власниками фірм, підприємств, великої кількості землі (всупереч усім мораторіям, а, може, навіть завдяки їм). Враховуючи реалії постсовєтської України, зокрема щільний зв'язок політики і бізнесу, всі ці скоробагатки подбали про свою присутність в парламенті, в обласних, міських і районних радах, у керівництві політичних партій і громадських організацій. Вони закінчили формування системи власного всевладдя встановленням жорсткого контролю над телеканалами, радіокомпаніями і газетами. Себто, скоробагатки стали панівним класом України, але вони не є і не могли бути національною елітою України саме через свою духовну маргінальність і відчуженість від української нації.

Ці колишні совєтські люди, котрі раптом стали «магнатами» і «шляхтою», відчують величезну прірву між собою і абсолютною більшістю українців і зневажають їх, як у XVII столітті польський шляхтич зневажав українського «хлопа». Незважаючи на всі народолюбні телепромови депутатів Верховної Ради, цей клуб «магнатерії і шляхти» аж ніяк не представляє в парламенті права та інтереси таких, як загиблий українець Валерій Олійник. Нувориші представляють тільки свої приватні інтереси. І якщо сьогодні Партія регіонів, як зграя хортів, накинулася на БЮТ та свого недавнього члена депу-

тата Лозинського, то зовсім не тому, що трагічна доля Валерія Олійника і багатьох таких, як він викликає в їхньому середовищі бодай якийсь справжній інтерес. Нещасний селянин є для них розмінною монетою в політичних інтригах.

В Україні вже дуже багато людей нарікають на те, що скоробагатки та їхня обслуга давно перебувають поза законом. Як за часів СРСР, коли для номенклатури існували спецрозподільники, спецлікарні, спецсанаторії, спецхарчування, тощо, так нині в незалежній Україні для новітньої номенклатури існує спецсудочинство, спецслідство і спецсправедливість. Чи треба нагадувати, до чого призвела ця система СРСР? До масового обурення, громадського неприйняття і заперечення. Невже пересічним українцям доведеться створювати загальнонаціональний рух за рівні громадянські права з новітньою номенклатурою, що перетворюється в Україні на якусь особливу расу, котра протистоїть решті населення України? «Хлопці підємо, боротися будемо, за Україну, за рівні права...» Сумно. Невже доведеться шукати свого, українського Мартина Лютера Кінга, щоб він очолив рух соціально нижчої раси проти всевладдя соціально вищої?

У світі не так уже й багато залишилися країн, де б верхівка ставилася до простого люду з такою зоологічною зневагою, як в Україні. Що вже казати, якщо навіть автори цих рядків у дискусії з депутатом парламенту (нині він є членом фракції Блоку Володимира Литвина), якому забракло аргументів (до речі, в ефірі Радіо Свобода), довелось почути на свою адресу зневажливу фразу «народного обранця»: «Якийсь там доцент...» Якщо вже навіть кандидат філософії, доцент Києво-Могилянської Академії, журналіст і громадський діяч є для них «бидлом», то на що ж може розраховувати простий селянин? Але ж саме на цю «магнатерію і шляхту» (недаремно сучасна Україна так нагадала Збігневу Бжезінському Річ Посполиту XVII століття!) працюють адміністративні механізми держави, її суди, її прокуратура, її «органи» тощо. Часто на

обурені заяви простого люду він чує від влади: «А ви зверніться до суду!» Добре. Тільки що пересічній людині робити, якщо в тому суді сидить прикрозвісний львівський «колядник», суддя Зварич, або хтось інший, дуже подібний до Зварича? В якого прокурора і в якого начальника міліції мав шукати захисту покійний Валерій Олійник, якщо районний прокурор і головний районний міліціант сиділи в одному авті з власником мисливських латифундій депутатом Лозинським? А якщо завтра «магнати» і «шляхта» почнуть переслідувати селян за те, що ті гуляють лісом, в якому ще їхні діди гуляли, а сьогодні той ліс став власністю народного депутата і мільонера? І почнуть «законні» власники відстрілювати селян як зайців? І чим усе це закінчиться? Для цього варто звернутися до історії.

Про що свідчить історія

Як відомо, безпосереднім приводом для повстання 1648 року стала дика акція польського шляхтича Чаплинського проти родини і майна сотника Зіновія-Богдана Хмельницького, якого Чаплинський глибоко зневажав, бо Хмельницький був українцем і православним. До речі, до 1648 майже 10 років жодних повстань в Україні не було і польські історики називали цей період «золотим спокоєм». Але «золотий спокій» закінчився тим, що козацько-селянська армія струснула цілою Річчю Посполитою. Що робили українські селяни, коли польська шляхта створювала їм нестерпні умови існування? Тікали на Січ, а звідти повертали в рідні повіті на коні, з шаблею, мушкетом і списом. І тоді вже не корумповані станові суди встановлювали справедливість...

Можна пробачити іноземцям, але не своїм нуворишам (хоча по відношенню до українського народу вони також у певному сенсі є іноземцями) абсолютне нерозуміння українського менталітету, що є подібним до вулкана. Ніхто ж бо не знає, коли саме почнеться вивер-

ження. Але можна не сумніватися, що почнеться... Є чудовий роман білоруського письменника Уладзіміра Караткевіча «Дике полювання короля Стаха». Сюжет простий: в XIX столітті в білоруській глибинці місцева шляхта десятиліттями тероризує селян, використовуючи методологію тогочасного тріллера, коли пани, сховавши обличчя і в шатах середньовічних лицарів улаштовують набіги на села, смертельно залякуючи селян, удаючи примар. Населення повіту живе з почуттям жаху. Чим усе закінчується? На канікули приїжджає студент, місцевий уродженець, під чий керівництвом селяни повбивали своїх катів.

То хіба не знайдуться в Україні бунтівні селяни й кмітливі студенти-організатори? Хіба не з'являться десятки й сотні Робін Гудів, що почнуть встановлювати «революційну законність»? Та зрештою, український Робін Гуд називався Нестор Махно, який створив потужну селянську повстанську армію, проти якої виявився безсилим навіть білий генерал Антон Денікін. І якщо псевдоукраїнська номенклатура буде й надалі поводитися так, як зараз, то новітній «батько» Нестор проблем із рекрутами не матиме. А знаючи менталітет південних українців, своїх краян, автор цієї статті «магнатерії і шляхти» не заздрить, ой, не заздрить... А щоби не почалося те, від чого ніхто не виграє, але всі програють, Україна потребує нових політичних сил. Не може існувати демократична українська держава без потужного українського (українського не за назвою, а за суттю) лівого руху, що мирними, законними методами змусив би «магнатерію і шляхту» поводитися пристойно. Ті жалюгідні маріонетки Кремля, що називають себе в Україні «лівими», насправді такими не є і функцію захисту людей найманої праці не виконують і виконати нездатні за визначенням. Бо всі їхні сили витрачаються на лобіювання в Україні політики Москви, на боротьбу проти української мови і культури, проти українського європейського геополітичного і культурного вибору. Сьогодні Україна не має національного лівого руху і це є дуже небезпечним. Бо саме патріотична українська лівиця забезпечила б реалізацію в Україні мудрої політичної настанови великого київського князя Володимира Мономаха: «Не дайте сильному згубити людину». Добре розумів князь важливість і цінність класового миру в державі. Чому нинішні можновладці не розуміють?

radiosvoboda.org

ШУФРИЧ ПОБИВ ЛЬОВОЧКІНА?

Депутат від Партії регіонів Нестор Шуфрич ударив по обличчю свого однопартійця Сергія Львовича. Про це пише газета «Сьогодні». За інформацією видання, інцидент стався у середу десь о 17.40 у кінотеатрі «Зоряний» біля ресторану, розташованого на першому поверсі.

У середу в «Зоряному» проходило засідання фракції Партії Регіонів. Під час засідання Віктор Янукович дорікнув Шуфричу в тім, що той не супроводжував його в цей візитор під час перебування в Керчі, яка є його округом. Після докорів Януковича слово взяв Шуфрич і пояснив свою відсутність тим, що попросту не знав про поїздку. «Мені нічого не повідомили. Учора зранку я блокував трибуну Ради, а з 2 до 6 години брав участь у засіданні комісії з Луценком». Повістити його до відома про поїздку Януковича в Керч, на думку Шуфрича, мав найближчий помічник Януковича Сергій Львович, пише газета. Шуфрич заявив, що Львович цього не зробив, щоб попросту його підставити. У свою чергу Львович висловив здивування тим, чому він має повідомляти Шуфричу про графік поїздки Януковича - уся потрібна інформація є на сайті. Коли депутати вийшли з засідання, біля ресторану «Шуфрич обернувся і помітивши Львовича, кинув йому: «Я давно тобі хотів сказати...»... і не договоривши до кінця фразу, ударив Львовича кулаком в обличчя. Той відкинувся до стіни і став по ній сповзати. Бійка не вийшла, тому що підбігли регіонали, серед яких був Ельбрус Тедеєв, їх розняли», - пише видання.

Шуфрич належить до протимошенківського крила Партії Регіонів, що виступає за коаліцію з БЮТ. У той же час Сергій Львович разом з депутатом-регіоналом Юрієм Бойком близький до глави Росукренерго Дмитра Фірташа. Нестор Шуфрич наприкінці минулого року ударив свого бізнес-партнера экс-міністра транспорту Миколу Рудьковського. Той написав заяву в міліцію. Рік тому Шуфрич мав битися на дуелі з Валерієм Гелетеем, начальником Управління держохорони. Але останній від дуелі, зрештою, відмовився.

Як козаки над царем поглумилися

Цього тижня Україна відзначає 350-ту річницю битви під Конотопом — чи не єдиної, де козаки перемогли російське військо

Відзначення 350-річчя битви під Конотопом, яке очікувалося на минулих вихідних, перенесене на тиждень. Президент України не зміг, як планував, приїхати на свято, і проведення заходу довелося перенести. Відразу з'явилася версія, ніби Віктор Ющенко переніс візит до Сумщини, аби «заразом» побувати на футбольному матчі 11 липня. Утім заступник голови Сумської обласної державної адміністрації Олександр Лаврик пояснює: візит Президента відкладено через його поїздку до Севастополя.

Битва, яка тривала кілька днів, почалася 7 липня. Певно, іронія долі, що навіть святкування річниці цієї події пов'язане з полемікою. Адже вся історія битви під Конотопом упродовж 350 років, що минули, знаходить різне прочитання та тлумачення. Для українців ця битва передусім була замовчуваною. І лише за час незалежності широкий загал довідався про історичний факт перемоги козаків над військом російського царя. Сучасні російські засоби масової інформації останнім часом активізували розповіді про те, наскільки

локальною, незначимою була битва під Конотопом і якими тяжкими стали наслідки тих подій передусім для українців. Утім вітчизняні історики мають своє тлумачення минувшини, що спирається на історичні факти. Отож ми говоримо: битва була, і перемогло у ній військо гетьмана Івана Виговського. Тож, урешті, є привід відзначити якусь позитивну дату, бо останнім часом відзначаємо переважно трагічні й сумні.

Програма урочистостей, уже готова на минулі вихідні, відшліфовується на 10–11 липня. Серед передбачених

заходів — регіональний етап Всеукраїнського фестивалю кобзарського мистецтва імені Остапа Вересая, четверте проведення Всеукраїнського фестивалю «Козацький родослов», відкриття пам'ятного каменя на честь героїчної оборони Конотопської фортеці та пам'ятного знака на честь перемоги 1659 року. У новозбудованій козацькій церкві Покрови освятять хрести і пройде молебень на славу героїв-переможців...

Серед іншого — спецпогашення конверта, представлення ювілейної монети, презентація козацького руш-

ника і, звичайно, козацькі розваги у козацькому містечку. Відбудуватиметься дійство у Конотопі, а також селах Соснівці та Шаповалівці, де й проходили основні бої 350 років тому. На святкування, розповів Олександр Лаврик, запрошені представники з усіх регіонів України: як «світські», так і «козацькі». Передбачається участь не лише місцевих, а й національних колективів, зокрема, славетного хору імені Верьовки, ансамблю Вірського, Національної капели бандуристів.

Алла ФЕДОРІНА
umoloda.kiev.ua

На фото:
Гетьман Іван Виговський.
Фоторепродукція «Розгром царського війська під Конотопом». Худ. Петро Андрусів.

pravda.com.ua

Передплатний індекс — 96202

Свідчення про державну реєстрацію: серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р. Засновник і видавець — Агентство інформації та реклами

МЕДІА-ЗАХИСТ
вул. Володимира Великого, 18, Львів, 79053, тел.: 234 02 97, факс: 297 60 97, e-mail: dr_novunu@ukr.net

Передрук будь-яких текстових чи візуальних матеріалів, надрукованих у газеті, можливі за письмовою згодою редакції при обов'язковому посиланні на видання.

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікує. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій.

Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець.

Передплатний індекс — 96202.
передплатна ціна на один місяць - 5,68 грн.; на три місяці - 17,04 грн.; на шість місяців - 34,08 грн.; на рік - 68,16 грн.

Державний комітет зв'язку України УДПЗ "Укрпошта"		На газету журнал		96202 (індекс видання)		Ф. СП-1					
АБОНЕМЕНТ		На газету журнал		96202 (індекс видання)		Кількість комплектів					
«...Новини» (найменування видання)		На 2009 рік по місяцях									
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Кому											
(Прізвище, ініціали)											
Куди											
(поштовий індекс)											
ДСТАВОЧНА КАРТКА		На газету журнал		96202 (індекс видання)							
ПВ місце літер		На газету журнал		96202 (індекс видання)							
«...Теле, - радіо, - інтернет Новини» (найменування видання)		Вартість		грн. коп.		Кількість комплектів					
		передплати		грн. коп.		коп.					
		переедресування		грн. коп.		коп.					
		На 2009 рік по місяцях									
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
поштовий індекс		місто									
		село									
код вулиці		район									
		область									
		вулиця									
буд.		корп.		кв.							
Кому											
(Прізвище, ініціали)											

Редакція:

головний редактор — Олександр Корець,

заступники головного редактора — Олег Пендерецький, Христина Карась,

технічний редактор — Богдан Богач, дизайнер — Христина Хоростіль, відділ політики — Назар Зазой, відділ економіки — Роман Старший, відділ мистецтва — Оксана Клименко, відділ аналітики — Анатолій Горинь, відділ новин — Валерій Потоцький.

Філії (кореспондентські пункти): м.Київ — Оксана Клименко, м.Івано-Франківськ — Ельвіра Бліцова, м.Тернопіль — Галина Михайлова, м.Луцьк — Олександра Бігун, м.Рівне — Григорій Кремінь, м.Житомир — Павло Письменний, м.Чернівці — Костянтин Журавчак.

Адміністрація:

директор — Олена Сахарук, головний менеджер — Віталіна Пенягіна.

Реклама: Христина Карась тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 749 59 73 e-mail: dr_novunu@ukr.net

Технічна підтримка редакції: НВКФ «Техноекс», директор — Олександр Ренн. Юридичне обслуговування: Віталій Руцук.

Друк: «Видавничий дім «Молода Галичина» (м.Львів, вул.Угорська, 14).

Номер підписано до друку о 21.30. Зам.№702. Наклад: 30000 прим.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

\$96000

Площа забудови – 124,5 м²
Загальна площа – 120,0 м²
Мінімальні розміри ділянки – 18,65 x 19,98 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

